



Малюнок В. ОСТАПЕНКА.

ПІД ЗОРЕЮ ВЕЛИКОГО ЖОВТНЯ

Як найдорожче, світле і радісне свято зустрічають 57-у річницю Великого Жовтня трудящі Радянської України. Робітники, колгоспники, інтелігенція республіки разом з усіма радянськими людьми звертають свої найзаповітніші думки й сподівання до Ленінської Комуністичної партії, під проводом якої народи нашої країни у вікопомному 1917 році здійснили соціалістичну революцію, у жорстоких битвах з ворогом відстояли її завоювання, а нині натхненно будують комуністичне суспільство.

Вчора, 6 листопада, в столиці України відбулись урочисті збори представників партійних, радянських, громадських орга-

нізацій і Радянської Армії, присвячені 57-й річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції.

Святково прикрашений зал Палацу культури «Україна» заповнили передові люди промислових підприємств, будов, транспорту, ветерани партії, діячі науки і культури, воїни Радянської Армії, студентська молодь.

Погляди присутніх звернені до сцени. На фоні червоного полотнища портрет В. І. Леніна. Золотом сяє обвита лавровою гілкою цифра «57». Біля бойових прапорів застигла почесна варта, яку несуть представники всіх родів військ.

(Закінчення на 2-й стор.)

ЗІ СВЯТОМ ЖОВТНЯ!

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!



ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ.

Рік видання XV
№ 135 (1927).

ЧЕТВЕР, 7 листопада 1974 року

Ціна 2 коп.

СЛАВИМО ПРАЦЕЮ

РІШЕННЯМ БЮРО ОБКОМУ ЛКСМУ НА «ПОСТАМЕНТ ШАНИ» ГАЗЕТИ «МОЛОДИЙ КОМУНАР» ЗАНОСЯТЬСЯ ПЕРЕМОЖЦІ В СОЦІАЛІСТИЧНОМУ ЗМАГАННІ:

комсомольсько-молодіжна бригада різників КПЦ заводу «Червона зірка» (бригадир М. Скліфус);

комсомольсько-молодіжний колектив тепловоза № 8 ПТО «Олександрівськ-тажтранс» (бригадир Г. Іванченко);

комсомольсько-молодіжна тракторна бригада колгоспу імені Калініна Олександрівського району (бригадир В. Галушка);

комсомольсько-молодіжна МТФ колгоспу «Дніпро» Онуфріївського району (групкомсорг Н. Житня);

комсомольсько-молодіжний екіпаж автобуса № 11 м. Кіровограда (бригадир Б. Кохановський);

комсомольсько-молодіжну бригаду продавців магазину № 4 Кіровоградського міськпромторгу (бригадир Б. Тацейнюк);

(Закінчення в наступному номері).

КОЛЕКТИВ ордена «Знак Пошани» заводу тракторних гідроагрегатів зустрів 57-у річницю Великого Жовтня новими трудовими досягненнями. План десяти місяців визначального року п'ятирічки по об'єму реалізації продукції виконано достроково — до 21 жовтня. План по об'єму валової продукції — до 24 жовтня.

Вагомий вклад в успіхи машинобудівників внесли комсомольці і молодь заводу. 17 молодих робітників виконали особисті п'ятирічні плани. 5 комсомольсько-молодіжних колективів трудяться в рахунок 1975 року. Серед них — бригада Віктора Чалога, нагороджена на честь Дня народження комсомолу Почесною грамотою ЦК ЛКСМУ за успіхи у соціалістичному змаганні. 386 комсомольців — ударники комуні-



Золотий знак —
у Володимира
КАРАСЬОВА

тичної праці. Ім'я спусаря-складальника Володимира Карасьова, який народжений золотим знаком ЦК ВЛКСМ «Молодий гвардієць п'ятирічки», занесено до Книги Пошани Кіровоградської районної комсомольської організації.

В. МАЛЯВКІН, майстер цеху № 1, член комітету комсомолу Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів.



Народжується радянська сім'я... Світла радість повинні серця. І світ стоїть перед очима — закоханий. «Хай щастить вам у житті» — бажають батьки, друзі.

І студенти Світлана МІРОШНИЧЕНКО і Євген КОРШУН — щасливі. Світлана із золотою медаллю закінчила Кіровоградську середню школу № 34. А зараз вона — третьокурсниці вузу. Напередодні свята сталася пам'ятна подія — вони одружилися.

Фото В. КОВПАКА.



ВЧОРА члени нашої комсомольсько-молодіжної бригади внутрішньої транспорту Віталія Квіткі закінчили вахту на честь Великого Жовтня. Ми одними з перших підтримали почин комсомольців шахтоуправління «Торезьке» — ударною працею завершити п'ятирічку. Слова свого дотримуюмо. Річне завдання — перестелити 2200 метрів рейкового полотна — нами виконано достроко.

ВІНЕЦЬ

ВИЗНАЧАЛЬНОМУ

во. Нині — працюємо в рахунок 1975 року. Вирішили: до кінця визначального виконаємо ще одне півріччя завдання.

Уже встановили нові стрілочні переводи. Це дозволило робити відкатку вугілля та лісоматеріалів за допомогою восьмитонного електровоза. Завдяки механізації трудомістких процесів продуктивність праці забою зросла майже вдвічі.

А. ЄРМАКОВ,
саюсар шахти «Верболозівська»
и. Олександрія.



На фото: секретар комітету комсомолу шахти «Верболозівська» Анатолій ЄРМАКОВ (справа) перед спуском в шахту розмовляє з членами бригади Володимиром ЛЕДИХОВИМ, Віталієм КВІТКОЮ, Віктором СКОРЕНКО, Іваном ЗАДОРЖИМ.

Фото В. КОВПАКА.



Постріли крейсера «Аврора» п'ятдесят сім років тому сновістили про прихід щасливої долі на шостій частині нашої планети. І відтоді гордо ймення «Аврора» ставимо поряд зі словами: щастя, радість, братерство. Його носить одне з великих господарств області. Це — колгосп «Аврора», що у Вільшанському районі. І живуть у ньому щасливі люди. Наша розповідь про одну з них — молоду трудівницю колгоспу з гордим ім'ям «Аврора».

Глянула на зведення — справді, господарство перше місце займає. І найнула тоді думка: чому б не влаштуватися там, та не почерпнути багатого досвіду у Віри Іванівни Кірової, Ганни Михайлівни Песової?

Прийшла, написала заяву. Спасибі, голова колгоспу Василь Семенович Войдар прийняв, як кажуть, з дорожньою душею. І почалися мої заняття в аврорівському «університеті». А «випладачі» з досвідом, паслужені, з високими урядовими нагородами. Прийшла групу корів — і якось ніби страшно: мов...

— За працю шана, — спокійно сказала Віра Іванівна. — У нас справжній труд цінується високо.

А на цей рік взяла зобов'язання одержати по 3700 кілограмів на корову. Чи виконаю? — питає. Буду старатися. На сьогоднішній день уже маю понад 3000 кілограмів. Це, звичайно, малувато. Прийшла? Вони одна: шість корів знаходиться на розселенні. Так що до нового року молоко буде...

Десь на дні
мого серця...

«ЧОГО не ти, Любонько, так мало підростає?» — часто запитують мене з гумором, натякаючи на мій невеликий зріст. Чи літо було посушливе, чи в матір вдалася? Яке там посушливе, відповідало, коли в нас на Буковині дощі та й дощі! Горні пригнітують. Якось потрапила мені до рук повість Романа Федорів «Едельвейс». Можливо для степовиків ця назва нічого й не промовляє, а в мене, буковинки, близькою спадщиною спогад: ось сидимо ми, тринадцятирічні дітвора, на причілку, а старий гуцул розповідає про дивовижну квітку — едельвейс, яка за народними переказами, приносить щастя. Потім домовляємось і вже через день-другий йдемо густим буковинським лісом, і, збиваючи до кроку коліна, шукаємо чарівну квітку. Повернувшись, звичайно, ні з чим. Так і так, кажемо дідусяві, як же бути? «Гейби там шукати!» — вдарив він об поли руками. Та едельвейс же росте на неприступних скелях!»

«Йой!», — скрикнули вражено ми, — то не щастя нам вже й не бачити?!». «Ні, дітки, відповів старий гуцул, можна й без квітки бути щасливим, тільки треба мати в серці до всього велику любов».

Отака історія з квіткою. Ви питаєте, чому ж я, не побувавши на недоступній скелі, опинилася в кіровоградських степах? Просто забавилося побачити світу, нових людей, степове марево, яке, як пишуть поети, хлюпає молоком...

СТЕПОВИЙ ЕДЕЛЬВЕЙС



Анкетні дані: ЛЮБОВ ДРАГАНОВА — одна з кращих доярок колгоспу «Аврора», член ВЛКСМ, кавалер ордена Трудового Червоного Прапора.

Аврорівський „університет“

Коли газетарі пишуть про молодих доярок, люблять таку фразу: «Сіло воно, невеличке, на стільчик, поставило дійницю, а з-під корови й не видно». І подивилися рядки про труднощі, та про те, як вони долалися. Може для декого такі деталі й здаються надуманими від початку до кінця. А я враз і сіла отак на стільчик, на молочнотоварній фермі колгоспу імені Димитрова. І сиділа довго, кілька років. Вивчила, як кажуть, ази доярської справи, та хотілося чогось більшого.

Зайшла якось в сільську бібліотеку, читала районну газету. А там раз у раз про ферму колгоспу «Аврора» пишеться, розповідається про досвід доярок.

би з першого курсу та відразу на червоний! А Віра Іванівна побігла мене, наче побігла дитини: оце так, Любонько, а оце так...

Виявляється, кожна тварина має свій характер, звичку, уподобання. Не вивчивши їх — вважай молоко мати не будеш. Спостерігаю — уже мої пастбищні ставляться до мене, як до рівної, навіть де про що радяться. А це, скажу я вам, піддає силі, вселяє віру. З кожним роком стала брати все вищі і вищі соціалістичні зобов'язання. В минулому році, наприклад, надоїла на корову 3600 кілограмів молока. Аж тут хвилююча звістка: мене нагородили орденом Трудового Червоного Прапора.

— Як, у двадцять років отака висока нагорода?! — вигукнула з сльозами на очах.

Фундамент

Розмовляю з вами, а душа не на місці. Може вже Гріш з роботи прийшов, то готувати ж вечерю треба. Газоелектрозварувальником він працює, тут же, в «Аврорі». Теж комсомолець. Дітей двійко у нас — гарненькі такі, — ось побачите. Але поки що на квартирі живемо у Мильвіни Мартинівни Добрової — така добра та щедра душею бабуся!

Звичайно, не вік же жити на квартирі, хоч і в добрій людині. Будується почали, фундамент уже заклали. Янось прийшов на ферму наш голова колгоспу Василь Семенович та й каже: так, мовляв, і так, зважайте собі гнізденко, а колгосп вам допоможе у всьому. Так оце, буває, дивимось на фундамент, а уява малює гарний світлий та затінений будинок, в якому буде жити і наша бабуса.

О, ви знову згадали про едельвейс, що росте в горах. Справді, тоді ми, дівчатка, так і не знайшли квітку щастя. Ой, правду сказав дідуся, що воно, щастя, в любові до праці. Отак йду по корівнику і все здається мені, що тримаю в руках едельвейс.

Квітку щастя, знайдену в кіровоградських степах...

Розповідь записав
Микола СОЛОДЧЕНКО,

член обласного літоб'єднання,
Колгосп «Аврора»
Вільшанського району.

ПІД ЗОРЕЮ ВЕЛИКОГО ЖОВТНЯ

(Закінчення).

Тепло зустрінуті присутніми, місця в президії займають керівники Комуністичної партії і уряду України товариші В. В. Щербинський, М. М. Борошенко, Г. І. Ващенко, І. С. Грушецький, Н. Т. Кальченко, І. К. Лутак, О. П. Ляшко, В. О. Сологуб, О. А. Титаренко, В. Ю. Маланчук, Я. П. Погребняк, В. В. Федорчук, В. М. Цибулько, члени Президії Верховної Ради і Ради Міністрів УРСР, члени бюро Київських обкому і міськкому партії, виконкомів обласної і міської Рад депутатів трудящих, передовики і новатори виробництва, старі комуністи, представники інтелігенції, Збройних Сил СРСР.

Урочисті збори відкрив голова виконкому Київської міської Ради депутатів трудящих В. О. Гусєв.

Під склепінням залу величозвучить Державний Гім Радянського Союзу.

Під бурливі оплески обирається почесна президія зборів у складі Політбюро Центрального Комітету Комуністичної партії Радянського Союзу.

З доповіддю про 57-у річницю Великої Жовтневої соціалістичної революції виступив член Політбюро, другий секретар ЦК Компартії України І. К. Лутак.

Урочисті збори оголошуються закритими. Оркестр виконує Державний Гім УРСР.

Для учасників зборів було дано великий святковий концерт майстрів мистецтва.

(РАТАУ).

УРОЧИСТІ ЗБОРИ

Вчора в приміщенні обласної філармонії відбулися урочисті збори представників партійних, радянських та громадських організацій міста, присвячені 57-й річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції.

За столом президії — члени бюро обласного та міського комітетів партії, виконкомів обласної та міської Рад депутатів трудящих, передовики виробництва, ветерани праці і боротьби за владу Рад, ветерани минулої війни.

Збори відкрив голова Кіровоградського міськвиконкому Б. Г. Токовий.

Збори одностайно обирають почесну президію в складі Політбюро Центрального Комітету КПРС.

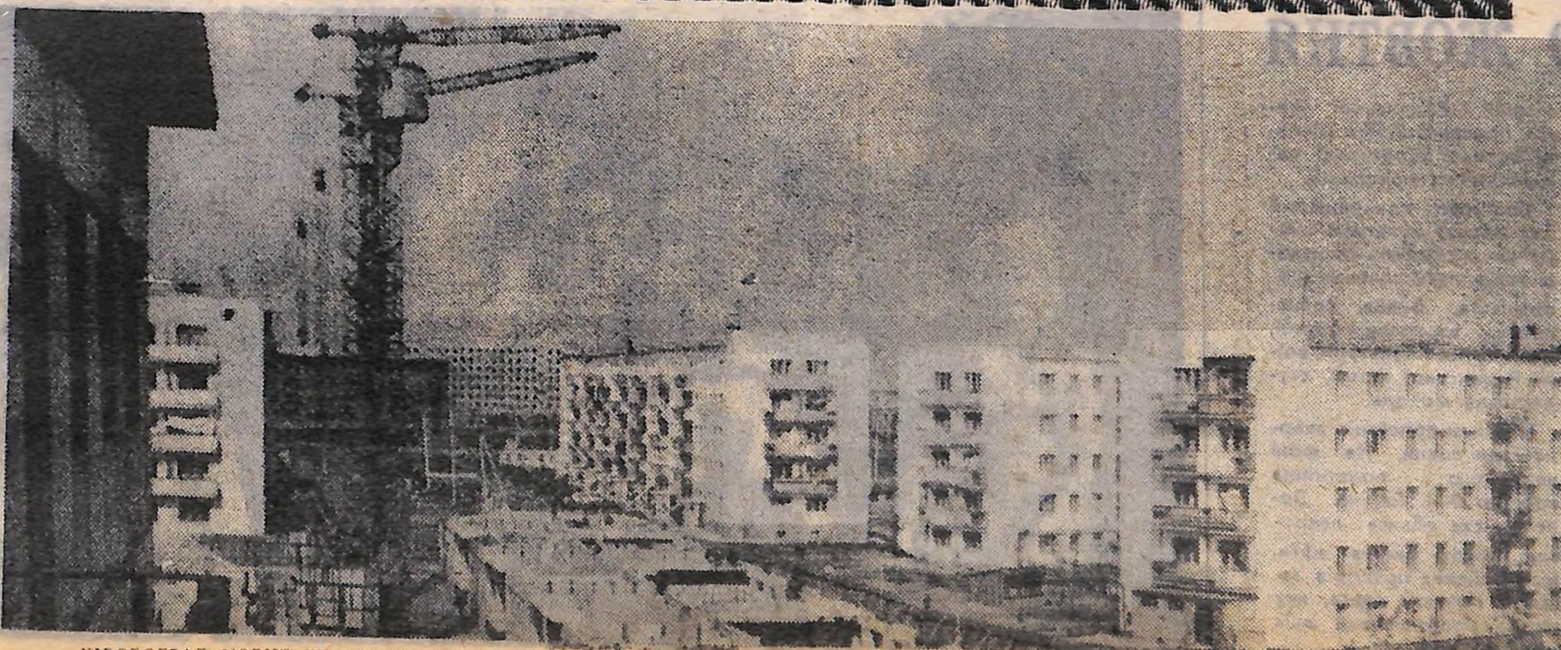
Слово для доповіді про 57-у річницю Великої Жовтневої соціалістичної революції надається голові виконкому обласної Ради депутатів трудящих Д. П. Максименку.

Учасники зборів навідали вітального листа на адресу ЦК КПРС, Президії Верховної Ради СРСР та Ради Міністрів СРСР.

Після урочистої частини зборів для їх учасників було дано великий святковий концерт.

м. Кіровоград.

Фото І. НАЗАРТЯ.



КІРОВОГРАД. НОВИЙ ЖИТЛОВИЙ МАСИВ НА ВУЛИЦІ ВОЛКОВА.

ТАК ЖОВТЕНЬ ПРИХОДИВ У СЕРЦЕ...

Про життя комсомолії області розповідають сторінки минулого

1924 рік. Єлисаветградська газета «Червоний шлях»

«Тиждень тому до Новомиргородського райпарткому з'явився демобілізований червоноармієць — мешканець с. Н.Осипів по прізвиську Голубородько, котрий заявив, що він одружується і бажає провести своє весілля «по-новому», себто влаштувати «червоне весілля». Райком виділив для проведення цього весілля одного партійного робітника й виробив план.

У неділю, 19 жовтня, в с. Н.Осипів виїхав представник райкому, куди о 10-й годині прибули панічеські організації й представники влади з містечка. Всі організації зібрався до комсомольського клубу

й хати-читальні, де під керівництвом районного представника вишукувалися уряди з червоними прапорами й чекали молодих.

Через декілька хвилин з'явилися молоді. Під звуки музики всі рушили до сільради, де мала бути реєстрація.

Коли похід проходив по вулиці, всі поспішали з неї і приєдналися до «червоного весілля». Біля сільради всі організації залишилися на дворі, а молоді з поручителями та представником району зашли до сільради, де проведено було реєстрацію. Після реєстрації молодих вітали організації гучним «ура» і музика грала «Інтернаціонал». Чувся вигук «Хай живе новий побут».

1930 рік. Газета «Єлисаветградський пролетар».

«Півтори тисячі риг дружно вдарили в бруківані груди вулиці

Леніна. Місто здивованими очима переходило з дивалякою в колонні ентузіастів. То 750 комсомольців і молодих робітників Жовтневого району відгукнулися на заклик комсомолу «Червоної зірки», йдуть до пеків зміти милом своїх трудових зусиль ганебну пляму виробничого прориву. Це справжні ентузіасты, а не герої фрази. Вони по закінченні свого робітничого дня йдуть збирати бруківку й брук.

О 6-й вечора розпочався суботник. Працювали з надзвичайним піднесенням хлопці й дівчата з різних підприємств, установ, технікумів. Час збігав непомітно, час збігав у напруженій боротьбі за підвищення карбованців. Пам'ятаю карбованців — цю суму зобов'язався завод-

ський комсомол витягти з бруківки й бруківку подарунок XVI-му МЮДові».

1932 рік. Газета заводу «Червона зірка» — «Сівалка».

«Театр робітничої молоді у день річниці Жовтня відзначає також і річницю свого існування. В Жовтневі дні він покаже нову п'єсу «Сигнал».

1935 рік. Газета «Кіровоградська правда» — орган Кіровського МК КП(б)У і міськради.

«Середня школа заводу «Червона зірка» розпочала свою роботу не так давно. Але до Жовтневих свят вона приходить з новими виконаннями програмних планів і зміцнення дисципліни. Робота проводиться на засадах соціалізму та ударництва і до дня великої пролетарської революції по всіх п'яти курсах іде перевірка взятих зобов'язань.

Студенти разом з лекторським складом, розгорнули справжню боротьбу за високі показники навчання».



ВИСТУПАЄ АНСАМБЛЬ БАЛЬНИХ ТАНЦІВ КІРОВОГРАДСЬКОГО ІЗДІЛКУ ВЧИТЕЛІ. Фото В. КОВАКА.



Перед рентгеном революції

ДІТЯЧІ руки вийняли її з глейкого чорногозему і піднесли вгору до світла. Велику, важку, з зеленими лискучими боками. Коли з горловини пляшки вийняли золоточок, на руки вражених людей ліг папір. Пожовтілий від часу, списаний теоретичним, карлючкуватим почерком...

Пістолетці пролежали ці аркуші в землі під фундаментом колишньої лікарні. Через пістолетці донесли вони до нас думи і мрії тих, хто розпочинав будувати нове життя.

«Пролетарі всіх країн, єднайтеся!»

Ця лікарня заснована і побудована в 1921 році на ім'я великого вождя революції товариша Володимира Ілліча Леніна. Перший камінь закладено 25 травня названого року. Знайте, діти й внуки, коли клався перший камінь цієї великої будови, так необхідної людям. В цей час тонталіся поля, руйнувалися міста, горіли села і лилася людська кров. Гинули люди, бо це був революційний час боротьби з капіталом. Ми, революціонери, билися з капіталістичним світом, прагнули дати трудящим світло знань, підняти над землею червоний прапор нільної праці, привести людство до рідності і братства.

Знайте, діти й внуки, що в цей час, коли ми будували цю величну будову, капітал хотів повернути часи кріпосництва, встановити над нами нагайку поміщика і фабриканта, одягти на нас ланцюги рабства, змусити нас і в час гинути спину, недоїдати і холодати й ім'я його, капіталу, солодкого життя. Але ми, революціонери КП(б)У, тримаючи гвинтівки, піщемо смерті, тобто капітал, як потворному єдиному мільйонів людських душ.

«Хай живе братство трудящих, всього світу і хай буде серед них мир, тиша, любов, рівність і братство!»

Цей перший камінь поклали руки тов. ВЕХТЕВА Данила Тимофійовича, як голови Сентовської волосної виконавчого комітету. При членах виконкому: Сави Василювича Яковенка, Андрія Василювича Раца, Івана Василювича Яковенка, секретаря Юхима Івановича Куніці і 50 членів Сентовської волосної Ради з представниками Радянської влади інших волосей і сіл: Ульяновки, Любомирки, Букварки, Петрово, Стойково, Аврамівки, Шнаківки, Федорівки.

Читаючи це хвилююче звернення дідів і батьків наших, мимоволі постасш, мов перед рентгеном совісті, перед питанням: а чи не втратили ми, нащадки, цей вогненний дух більшовицький, цю високу стурбованість за долю всього людства? А чи не розгубили ми силу ненависті до ворога і любові до Батьківщини у затишному миркові комуністичних зручностей? Чи горить в нас первозданною чистотою революційного ідеалу? І суворо, пильно вдивляючись в день сьогоднішній, і вчорашній шукаємо відпо-

відь, яку дали б сини і внуки комунарів перед обличчям революції.

В одному строю

Я ШКОЛІ було сімнадцять, коли в переповненому сільбуді прийняли його до комсомолу. А 25 лютого, в четверті роковини Радянської Армії, секретар осередку вручив квиток.

— Тримай, Волошук, біля серця і в серці...

І плакала мати, сумував батько: з одиннадцяти дітей вижив єдиний син — і того забрав комсомол. Уб'ють, посічуть комсомольські бандити, як не одного вже посікла ватага Загороднього. Єдину надію, єдиного годувальника...

Мійко поживався під нічного холоду. Справді, з тим квитком ліг на плечі чимало турбот. І праця на комсомольській десятиці — треба зібрати грошей на ній, а на виручені кошти здати членські внески і купити літературу. І постійна робота з «відстаючими елементами». І організація суботників і неділеньків. А приїде ніч, беріть революцію і йди до сільради й самоохорону, а то й зоярися в ліс з загоним доплати банду. От і сьогодні несподом, чи властиво відпочити...

— Тримай! В Любомирці банди!

В сільраді загукотіли чоботи натуральних. Кудись проїхав з революційним у руках воєнком Рин, кинувся до зорі голова сільради Вехтев.

— Нас повідомили, — Рин проїхав перед шеренгою бійців, — що сьогодні вночі Загородній має ввійти в Любомирку. Влаштуємо засідку. Вирішуйтеся до спокую в наших краях. Пограбимо максимум ватримки і безстрашності. Комуністи й комсомольці підуть на найважчі місця.

...Ніч простяглася вогким темним наметом над притомленою землею. Тривожно дихав ліс, виступав зубчастим частоколом на горизонті.

— А як ти думаєш, Яшо, отримав Ленін торік телеграму, яку дали на мітинг біля лікарні?

— Безперечно...

— А як віднесеться до того, що новобудову лікарні назвали його іменем?

— Певно, буде радий...

— І лист до нащадків заховали під фундамент... Цікаво, що вони думатимуть, читаючи через півсотні років, його рядки? Можливо, сміятимуться? Адже для них лікарня не буде такою дивною, як для нас?

— Зрозуміють... От і мої десять братів і сестер, можливо, були б живими, коли б раніше звелася та лікарня у селі...

Комсомольці лежать у російській траві, поглядуючи на сивіючу смужку дорони крізь розрізи приліжних гвинтівків. Вони не не знають, яка превратилася і висока доля чекає на них. Не відомо, що через кілька років допоможуть організувати один з перших в околиці колгоспів «Незалежності», і згуртують паволоку його всі селянські господарства. Що підуть від хати до хати з книжками в руках, і влітять у літніч батьків і дідів своїх писем, розгортаючи одвічний морок неграмотності. Що з гордістю показуватимуть кореспондентам з Москви свій новий клуб, і гордість його — радіоприймач, дослухати який ходитимуть колгоспники з навколишніх сіл. Не відомо, вони і тих випробували, які випадають на їх долю від кулі з куркульських обрізів. А потім — під чобота фашистського чужини...

Втім, до кулі не звикати й тепер. Горизонт заворушився силуетами вершини бандитів. Почувся тупіт коней, тихий гомір бандитів. Нараз все притихло, насторожилось. Певно, щось підозрюють.

Тріснув постріл, другий, третій. Поста- ті вершини змішались, в натовпі збли-

нули колючі вогники, над головами засади просвітлилися перші кулі. Підхоплені єдиним поривом, Яшо припав до гвинтівки, і стріляв, стріляв у ці ненависні постаті, з кожним пострілом видихаючи свою ненависть до людей, які заступають шлях до нового життя.

...На ранок загін повертався в село. Бралися за коси. Починався новий робочий день нового життя.

Сини

НАГОРОДНИЙ лист №

Прізвище, ім'я та по-батькові. Антонов Антон Антонович.

Звання. Гвардій рядовий.

Посада, частина. Ручний кулеметник першого стрілецького батальйону 290 гвардійського стрілецького полку 95 гвардійської стрілецької Полтавської Червонопрапорної дивізії.

ЛИСТ У ВІЧНІСТЬ

«Під фундаментом колишньої лікарні учні Родниківської восьмирічки знайшли пляшку, в якій містився лист до нащадків, датований 25 травня 1921 року, текст «Інтернаціоналу» і «Заповіт» Т. Г. Шевченка...».

(З повідомлень преси).

Рік народження. 1919.

Національність. Українець.

Поранений 31.ІІІ.1944 року, вбитий 14.ІV.1944 року.

Представляється до звання «Герой Радянського Союзу».

«В боях з фашистськими загарабниками т. Антонов показав зразки особистого героїзму і відваги як подруги ватримки Батьківщини. Надихаючи своїх безстрашних своїх бійців, т. Антонов здійснив подвиг на борозні».

24. ІІІ. 1944 р. в час форсування ріки Буг в районі с. Чаусово Первомайського району Одеської області т. Антонов з ручним кулеметом героїчно переправився на правий берег і вогнем з ручного кулемета став прикривати переправу інших підрозділів. Противник неодноразово намагався контратакувати, маючи зацільте скинути наших бійців у ріку. Однак, кожного разу на голови німців валився смертоносний вогонь т. Антонова. За час переправи через Буг т. Антонов знищив вісім гітлерівців.

Особливе героїство і відвагу т. Антонов проявив під час форсування р. Дністр в ніч з 13 на 14. ІV. 1944 року в районі села Ташлик. Він — першим опинився вогнем переправитися на правий берег ріки, де німці міцно утримували оборону і вели ураганний вогонь по човнах. Тов. Антонов, будучи в чолі, від безперервного вогню із свого кулемета, і цим давав дозвіл на підйом до берега і там висидів перший групі стрільців і кулеметників. Але ворожа кулі обірвала життя героя, який цілком віддав себе на роздоріжжя ворога.

Гідний присвоєння звання Героя Радянського Союзу.

Командир 29 гв. СП гвардії підполковник КОРІЩЕВ.

Начальник штабу полку гвардії майор КУЛАКОВ».

У скромній рамочці — документ в коридорі Родниківської школи. Пам'ять Батьківщини про свого мужнього сина.

Внуки

За звитяжну працю, за самовідданість 26 родниківців у роки дев'ятої п'ятирічки нагороджені орденами і медалями.

А СОЛДАТ із Сашка славний буде...

— Воно й правда. Як трудився чесно, то й служитиме чесно, а коли ото... Тривожний голос зупинив розмову за святковим столом.

— Пожежа! Горить колгоспна стайня! Задзвонив посуд на столі, загукотіли стільці. Всі, хто сидів за столом, кинулися до виходу.

— Коні, коні горять! Ця тривожна думка калатала на слух серцебиттям у грудях кожного.

Як були в святковому одязі, так кинулися в димовиді молоді колгоспники Олександр Кляк, Павло Четвернюк, Микола Карауш, Микола Засць і їх товариші. Одним з перших вибігав на дах Олександр Іванович. Руки приклали до розпеченої черепиці, зі всіх сторін разився гарячий дим. Але юнак, переслідуючи білі, рвані і рвані покрівлю з палаючого даху, даючи можливість доставити воду до дутровниці пожежі. Лише потім, коли небезпека буде позаду, він подумав, дивлячись на забиті руки, на пропалені у багатих місцях одязі, що такі немалою ціною дадася та перемога над вогнем.

І Х не вмовляли, не «накачували», не пояснювали становища. Вони самі бачили сухий чорнозем, який спрагло підставляв борозни до неба.

Сили не виходили з-під ніг. Від ранку до ночі. Без скрипу, без парканів. Здалася, душу вкладали свою разом із зерном у борозенки, так сідкували за якістю. Заспокоївся лише тоді, коли Андрій Шаманський, стомлено витерши рукою запалені під безсоння очі, мовив, виїхавши з трактора:

— Ну, от і все. Тепер і для нас свято. І Василь Шершень, і Василь Іванов, і старші члени їх молодіжної ланки повністю поділять з Івановим той настрій.

Про них не написали тоді в газетах, їх труд не назвали гучними словами «подвиг», «натхнення», «зразок». Газетарі згадають про це пізніше, коли довідаються восени, що молодіжна ланка колгоспу імені Свердлова Андрія Шаманського виростила на стоготарному лану по 70 центнерів зерна кукурудзи, виборола той урожай у несприятливої погоди. А для їх друзів, для них самих — то був звичайний труд, звична поведінка, продиктована їх кодексом честі. Інакше й бути не може — вони господарі на тій землі, яку передали їм у спадок комунари двадцятих років, вони господарі нового, щасливого життя, відвойованого в горнілі революції.

О. РАКІН,

спецкор «Молодого комунара».

с. Родниківка
Олександрівського району.

Вступаючи в „Салют“

Ця людина прожила довге і славне життя. Свідчення цьому урочистий ряд орденів і медалей на грудях.

Олександр Олександрович Башакин неспіхом розповідає про кожен з них. А перед очима юнаків і дівчат пропливають овіяні буремним вітром революції, 57 років Радянської влади.

Такою зустріччю із старим більшовиком розпочали свої осінні канікули школярі міста Кіровограда. Зустріч ця — не одна. Під час канікул на них чекає ще багато пізнього.

«Клянись гордо нести звання штабіста!» — такі слова промовляв Ілля Ладна і Віктор Лисенко, вступаючи до міського піонерського штабу «Салют».

Багато нового про Великий Жовтень дізнаються малата перших класів міста на урочистому ранку «Так назвали нас не даремно в честь перемоги Жовтня». А на третьокласників чекає подорож до Країни Піонерії.

М. БОРИСОВА.

м. Кіровоград.



Подарунок БАМу

«Даш чотири тисячі книг будівельникам БАМу! — таке оголошення з'явилося нещодавно в педагогічному інституті імені О. С. Пушкіна. За ініціативою першокурсників факультету іноземних мов тут проходить місячник по збиранню бібліотеки для молоді Байкало-Амурської магістралі. Факультету, який збере найчисельнішу бібліотеку, буде надано право сформувати перший будівельний загін, що виїде влітку на БАМ.

Студенти пушкінського вузу вважають, що їх ініціативу підтримають усі комсомольці навчальних закладів області.

Н. ВОРОКУТА, студентка Кіровоградського педагогічного інституту, слухачка університету громадських кореспондентів, м. Кіровоград.

Щасливе дитинство

— А Жовтень щасливе дитинство нам дав, — чітко продекламував хлопчик.

І в цьому можна було ще раз переконатися, побувавши на святковому ранку у 46-му дитячому садку м. Кіровограда. Посередній кімнати з'являється великий стіл. З різних боків до нього підходять у красивому вбранні хлопчики і дівчатка, несучи дари різного походження краю. Несуть їх обережно, як найдорожче. А це і є — найдорожче — з чого починається людина, починається немирна любов до Батьківщини, про яку так невимовно і щасливо вони співають пісні, читають вірші. По-осінньому мальовничі, лісова і різноманітна композиція не залишила жодну дитину поза цього свята.

Л. АНУРОВА, вихователька дитсадка.



В. І. Гетьманець — формувальник ливарного цеху Кіровоградського заводу «Червона зірка». Вже нині на його трудовому календарі — 1970 рік. Передовий робітник — він вирішує і справи державні. В. І. Гетьманець — депутат Верховної Ради СРСР. Його турбота — про щасливу долю людей.

На фото: В. І. ГЕТЬМАНЕЦЬ з піонерами.

Фото А. БУДУЛАТЄВА.

НА ВАШЕ ЗАМОВЛЕННЯ



И ВНОВЬ ПРОДОЛЖАЕТСЯ БОЙ

Музыка А. Пахмутовой
Стихи Н. Добронравова

Неба утреннего стая...
В жизни даже первый шаг.
Слышится: реют над страной
Ветры яростных атак!

И вновь продолжается бой.
И сердцу тревожно в груди...
И Ленин такой молодой,
И юный Октябрь впереди!
Весть летит по все концы:
Вы поверьте нам, отцы,
Будут новые победы,
Встанут новые бойцы!

С неба илостей не жди!
Жизнь для правды не щадя...
Нам, ребята, в этой жизни
Только с правдой по пути!

В мире зной и снегопад...
Мир и беден и богат...
С нами юность всей планеты —
Наш всемирный стройотряд!

И вновь продолжается бой.
И сердцу тревожно в груди...
И Ленин такой молодой,
И юный Октябрь впереди!
Весть летит по все концы:
Вы поверьте нам, отцы,
Будут новые победы,
Встанут новые бойцы!

СПОРТ

Першим фінішу досяг учень СШ № 5 Георгій Маковецький. Він в цілості провів значківців ГПО школи, фізкультурний активіст. Його команда повторила минулорічний успіх і завоювала перше призове місце. Учні СШ № 5 вручено кубок газети «Молодий комунар» і диплом I ступеня.

Призи «Кіровоградської правди» отримали легкоатлет будівельного технікуму та члени першої команди факультету фізвиховання педінституту.

ПРИЗЕРИ ПОВТОРЮЮТЬ УСПІХ

Фінішувала легкоатлетична естафета на призи обласних газет «Кіровоградська правда» та «Молодий комунар»

Кожного року в Кіровограді напередодні свята Великого Жовтня стартує легкоатлетична естафета по вулицях міста на призи обласних газет «Молодий комунар» та «Кіровоградська правда».

8 П'ЯТНИЦЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Радіо-гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — «Дітям про життя». (Ленінград). 10.00 — «Очевидне — неймовірне». (М). 11.00 — Телеспектакль «Тимур Фрунзе». Частина I. (Для дітей). (М). 12.20 — Кольорове телебачення. «Музичний кіоск». (М). 12.50 — Лауреати Державних премій СРСР 1974 року в галузі науки і техніки. (М). 13.20 — Кольорове телебачення. К. Лістова. «Конкурс жінок». Вистава. (Ленінград). 15.00 — «Кіровоградщина святкує». Спеціальна. (Кіровоград). 15.15 — Кольорове телебачення. «Людина. Земля. Всесвіт». (М). 15.45 — Кольорове телебачення. «Майстри спортивної гімнастики». (М). 16.30 — Кольорове телебачення. Телеклуб «Москвичка». (М). 17.45 — Кольорове телебачення. «Поезія». Вірші радянських поетів про партію. (М). 18.00 — Новини. (М). 18.15 — Кольорове телебачення. Телевізійний художній фільм «Цемент». 2-а серія. (М). 19.20 — Кольорове телебачення. «Пісня-74». Співач народна артистка СРСР



Л. Зікіна. (М). 19.40 — Кольорове телебачення. Телевізійний художній фільм «Люди і манекени». З участю народного артиста СРСР А. Райкіна. (М). 21.30 — Програма «Час». (М). 21.30 — «Театральні зустрічі». (М). 23.00 — Кольорове телебачення. Спортивна програма. (М). 24.20 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 9.45 — Наша афіша. (К). 9.50 — «Світку Радянська Україна». (К). 10.20 — Для дітей. «Сонячне коло». (К). 11.00 — «Екран молодих». (Львів). 12.30 — Кольорове телебачення. «Поезія». (К). 13.00 — «Свята морянка». Концерт на замовлення моряків. (Одеса). 13.50 — Документальний фільм «Вогняний шлях». (К). 15.20 — Кольорове телебачення. «Мультипанорама». (К). 16.15 — «Земля віддає хлібом». (К). 17.35 — Телевізійна «Антрація революції». (К). 19.10 — Програма «Вісті». (К). 19.45 — Концерт солістів Київської

го театру опери та балету імені Т. Г. Шевченка. (К). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Художній фільм «Двері без замка». (К). 23.00 — Вечірні новини. (К).

9 СУБОТА

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Радіо-гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. «Будильник». (М). 10.00 — «Служу Радянському Союзу». (М). 11.00 — Телеспектакль «Тимур Фрунзе». 2-а частина. (Для дітей). (М). 12.30 — «Сільська голіада». (М). 13.30 — Музична програма «За листами слади». (М). 14.00 — Лауреати Державних премій СРСР 1974 року в галузі літератури і мистецтва. (М). 14.30 — Художній фільм «Кранка, кранка, кохана...». (М). 15.50 — Любительський балет. Ф. Шопен. «Шопеніана». (М). 16.35 — Кольорове телебачення. Програма мультфільмів. (М). 17.00 — Кольорове телебачення. «Клуб кіноподорожей». (М). 18.00 — Новини. (М). 18.15 — «Віт усієї душі». (М). 20.00 — Кольорове телебачення. Телевізійний театр мініатюр «13 стільців». (М). 21.00 — Про-

грама «Час». (М). 21.30 — Кольорове телебачення. «Свято-аній вечір в Останкіно». (М). По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 9.50 — Наша афіша. (К). 9.55 — Художній телефільм «На зорі туманної юності». (К). 11.00 — «Барви жовтисві — сонячні барви». Концерт. (Дніпропетровськ). 11.40 — Художній фільм «Мій добрий тато». (К). 12.50 — Концерт. (Донецьк). 14.05 — Документальний телефільм «Братство». (К). 14.55 — «Музична пошта». (К). 16.05 — «Палітра». (Львів). 16.45 — «Леті, моя пісню». Концерт. (Харків). 17.35 — Кольорове телебачення. «При світлі соняшників». (К). 18.35 — Програма «Вісті». (К). 19.10 — Фільм-концерт «Корабель закоханих». (К). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — «Усмішки». (К). 22.15 — Вечірні новини. (К).

10 НЕДІЛЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Радіо-гімнастика. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. Програма мультфільмів. (М). 11.00 — Новини. (К). 11.15 — «Усмішки». (К). 12.00 — Художній фільм «Двері без замка». (К). 13.30 — «Дівчата і хлопчики». (Донецьк). 15.25 — Програма передачі. (Кіровоград). 15.30 — Програма документальних фільмів. (М). 16.00 — «Батькам про дітей». (М). 18.30 — А. Гайдар. «Гарячий камінь». Передача з літератури. (М).

17.00 — Кольорове телебачення. «Творчість юних». (М). 17.30 — «В ефірі — «Молодість». (М). 18.00 — Кольорове телебачення. «Сьогодні — День радянської міліції». Пресконференція міністра внутрішніх справ СРСР П. А. Шелюкова. (М). 19.00 — Лауреати Державних премій СРСР 1974 року в галузі музичного мистецтва. (М). 19.45 — Телевізійний багатосерійний художній фільм «Народжені революцією». Фільм перший. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Кольорове телебачення. Міжнародний турнір з хокею на призи газети «Известия». Збірна Фінляндії — збірна СРСР. (Хельсінкі). В перерві — тираж «Спортлото». (М). 23.40 — Новини. (М).

11 ПОНЕДІЛОК

ПЕРША ПРОГРАМА. 16.55 — М. Ю. Лермонтов. «Мічурін». (Передача з літератури). (М). 17.30 — «Тобі, юності». (М). 18.00 — «День за днем». (Кіровоград). 18.10 — «Оголошення». (Кіровоград). 18.15 — «Пісня далека і близька». (М). 18.45 — «Зустрічний плам Смоленської області — у діті». (М). 19.30 — Кольорове телебачення. Концерт, присвячений Дню радянської міліції. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Кольорове телебачення. Продовження трансляції концерту. (М). По закінченні — перерва світу з шахів. Кольорове телебачення. «Спортивний шоденник». Новини. (М).

Наша адреса і телефони

316050, ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

БК 04910.

Індекс ВІ 197.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова
обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі,
м. Кіровоград, вул. Глінка, 2.

Зам. № 13477. Тираж 59 000.

Наступний номер «Молодого комунара» вийде у вівторок, 12 листопада.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

ДЖЕЙМС Джонс — звичайний американський юнак, Сім'я, в якій виріс Джеймс, — рядова американська сім'я з середнім прибутком близько 10 тисяч доларів на рік. В атестаті зрілості, виданому йому школою, лише добрі і відмінні оцінки. На думку вчителів, з нього міг би вийти непоганий спеціаліст, якби він закінчив який-небудь технологічний інститут — йому легко давалися фізика і математика. Сам Джеймс мріяв стати педагогом. Кінуче, напружене життя школи, робота з дітьми — без цього Джеймс не уявляв свого майбутнього.

Здавалось, двері всіх американських вузів і університетів відкриті для Джеймса. Адже він був білим, і вже лише ця обставина давала йому більше шансів поступити до вузу, ніж, скажімо, юнаку негру або індіанцю. Якщо серед білих

Твій ровесник бореться



випускників американської середньої школи 53 процента вступають у вищі навчальні заклади, то серед негритянської молоді лише четверта частина юнаків і дівчат з атестатом зрілості мають можливість продовжити освіту у вузах, а серед індіанців — лише 17 проценти.

Отже Джеймс цілком міг надіятися на те, що стане тим другим щасливчиком серед білих випускників середньої школи, яким вдається поступити до вузу. Але, якби Джеймс вчасно познайомився із звітиною доповіддю спеціальної президентської комісії по вивченню обставин, які склалися у вищій школі, він би почував себе не так впевнено. А президентська комісія у своєму звіті, зокрема, відзначала, що, «достатньо високої освіти в США для молодих американців далеко не однаковий. Молоді люди з сімей з прибутком більше 10 тисяч доларів на рік мають в два рази більше шансів навчатися в вузі, ніж їх шкільні колеги з сімей з прибутком нижче цієї межі».

Ріст плати за навчання в американських вузах викликає не тільки економічну кризу (хоча цей фактор є одним з головних причин збідніння американських вузів). Недоліки самої системи вищої освіти США відіграють теж не другорядну роль. Переповнені федеральні вузи з трудом борються за своє існування. Державних дотатків, як правило, не вистачає. Проте в багатьох феєричних приватних вузах дорожнє припадає простоті. Тут пустують близько 300 тисяч учбових місць. Збитки покриваються за рахунок астрономічної плати. За останні кілька років в США закрилося 97 коледжів і вузів. Спеціалісти вважають, що цей процес буде поглиблюватися.

Що ж стосується педагогічних вузів, то тут становище воістину катастрофічне. А вже в Сполучених Штатах заробіток вчителів початкових і середніх шкіл в порівнянні з зарплатою спеціалістів в інших галузях дуже низька. Про це свідчить хоча б хвиля страйків шкільних учителів, яка пройшла в минулому навчальному році по всій Америці — не дивлячись на те, що в 1969 році особливою постановою президента були заборонені страйки вчителів федеральних шкіл. Але повернемося до нашого владаря атестата зрі-

лості Джеймса Джонса і його батьків. Після сімейної наради, зваживши всі за і проти, батьки Джеймса вирішили... не поспішати з продовженням освіти для сина. По-чеснати кращих часів.

Ю. СИЦЬКО.
(ТАРС).

